

Hồi 32

Ánh Nắng Vừa Xuất Hiện

Au Dương Siêu không sao trả lời được, vì lúc này Lãnh Phương đang múa tí cái khăn huyền và tức giận ra tay thì dù võ công của chàng có cao siêu tới đâu, với hai bàn tay cũng không sao dám sơ ý.

Chỉ trong nháy mắt, Lãnh Phương đã giở hết pho Huyền Phách ấy ra rồi, Âu Dương Siêu chống đỡ chớ không tiện trả đũa, nên chàng cũng cảm thấy mệt nhọc khôn tả. Chàng thấy cái khăn ở trong tay của Lãnh Phương đã hơi chậm liền nhả ra ngoài vòng đấu và nói tiếp:

- Tiền bối xin nguôi cơn giận, để tiểu bối nói rõ câu chuyện đã rồi tiền bối có ra tay cũng chưa muộn.

Nói xong, chàng không đợi chờ Lãnh Phương trả lời, đã tiến tới trước mặt Lệ Châu, hỏi:

- Tống cô nương! Tiểu sinh có một câu này, không biết có nên hỏi hay không?

Lệ Châu mặt lộ vẻ kinh ngạc, thắc mắc đáp:

- Thiếu hiệp có gì xin cứ nói đi?

Nghĩ đoạn, chàng liền tiến lên, xen lời nói:

- Tiền bối có việc gì thì cứ nói, hà tất phải...

Không ngờ Lãnh Phương liền nổi giận quát lớn:

- Ta không nói gì cả, chỉ muốn lấy mạng của ngươi thôi.

Nhưng Âu Dương Siêu đã vội vàng né tránh.

Lãnh Phương đã không vui, bây giờ lại thấy Âu Dương Siêu hiện thân ra, liền hổ thẹn, mặt đỏ bừng quát lớn:

- Câm mồm? Đừng có tự phụ như thế nữa. Cô nương nhất thời không đề phòng đấy thôi. Có giỏi lại đấu tiếp, xem thủ đoạn của cô nương có thắng không nào?

Âu Dương Siêu nhìn Lãnh Phương, cười và nói:

- Tiền bối đừng có khiển trách tiểu bối, để tiểu bối nói với Tống cô nương một câu đã.

Lãnh Phương thấy vậy càng tức giận thêm, múa tí cái khăn huyền và quát bảo tiếp.

Âu Dương Siêu vừa trông thấy người đàn bà ấy đã vội tiến lên mấy bước cung kính vái chào và khẽ hỏi:

- La lão tiền bối tới lúc nào thế?

Lệ Châu thầm đoán có lẽ người đàn bà ấy là sư phụ của Ngân Y Ngọc Nữ, biệt hiệu là Huyền Huyền Ngọc Nữ tên La Lãnh Phương.

Lúc ấy Lãnh Phương mặt lăm lăm phát tay áo một cái, không thềm nói chuyện với Âu Dương Siêu mà chỉ vào mặt bọn Nguyên Thanh bốn người quát hỏi:

- Các ngươi tưởng không ai biết phải không? Như vậy thì các ngươi đã mù quáng rồi.

Âu Dương Siêu thấy Lãnh Phương tức giận như vậy, cũng không hiểu tại sao mình lại bị bà ta hất hủi như thế, chàng ngượng nghịu vô cùng và hỏi tiếp:

- Tiền bối có việc gì thế. Sao lại giận dữ như vậy?

Lãnh Phương vẫn chưa nguôi cơn giận quát lớn:

- Chúng là cái thá gì? Chỉ có người là môn hạ của Võ Lâm Tam Tuyệt nên mới dám xúc phạm tới La Lãnh Phương này thôi.

Nói xong, bà ta đi qua mặt Âu Dương Siêu tiến tới trước mặt bọn Lục Nguyên Thanh, quát tiếp:

- Ngày hôm nay nếu các người không giải quyết xong, thế nào ta cũng lấy tính mạng của các người. Bằng không Huyền Huyền Ngọc Nữ này cũng uống sống mấy chục năm ở trên giang hồ.

Lúc ấy Lệ Châu thấy người đàn bà này hất hủi Âu Dương Siêu hai lần, trong lòng đã không vui bây giờ thấy bà ta lại mắng bọn Nguyên Thanh như thế, khi nào nàng chịu nhịn được, nên không còn khách sáo nữa vội xen lời nói ngay:

- Làm gì mà hung hăng như thế? Đây là Hoàng Hạc lâu chứ không phải nhà riêng tư của ai đâu. Có việc gì thì cứ việc hỏi bốn cô nương bất cứ ai, cô nương cũng dám tiếp hết.

Lãnh Phương giận quá hóa cười, nhìn thẳng vào mặt Lệ Châu rồi đáp:

- Hừ... hừ... thế ra chúng có người đỡ đầu. Nếu vậy ta hỏi người cũng được.

Nói xong, bà ta có vẻ rầu rĩ bỏ bọn Nguyên Thanh bốn người mà tiến tới gần Lệ Châu, trông dáng điệu của bà ta thì hình như muốn ra tay đấu vậy.

Âu Dương Siêu thấy vậy bụng bảo dạ rằng:

"La Lãnh Phương là một tiền bối trên giang hồ và cũng là trưởng giả của võ lâm. Tại sao lại nóng nảy như thế. Chưa hỏi rõ nết tể đã đòi thí mạng với đối phương".

Âu Dương Siêu mặt đỏ bừng hơi chần chừ một chút rồi vội lên tiếng hỏi:

- Vừa rồi pho chưởng pháp của cô nương là học của ai thế, và tên chưởng đó là chưởng gì?

Thấy chàng hỏi như vậy Lệ Châu cứ ngẩn người ra, cả Nguyên Thanh lẫn La Lãnh Phương các người cũng nhận thấy chàng nói như thế là không nên không phải.

Vì Âu Dương Siêu như thế đã là trái với lệ luật của võ lâm, nên mọi người mới ngạc nhiên như vậy. Lệ Châu là người rất nóng tính lẽ nàng đã nổi giận rồi nhưng không hiểu tại sao nàng lại ngượng nghịu nhìn Âu Dương Siêu cười một cái rồi mím môi đáp:

- Cái gì? Chẳng lẽ Âu Dương thiếu hiệp thấy pho chưởng pháp đó có chỗ sơ hở ư?

Nàng không trả lời câu hỏi của chàng mà lại hỏi như vậy.

Âu Dương Siêu đành phải gượng cười đáp:

- Pho chưởng pháp này của Lệ cô nương quả thật là thần xuất quỷ mạt diệu tuyệt võ lâm rất hiếm thấy, vì thế vừa rồi tôi mới đường đột hỏi cô nương.

Đàn bà con gái bao giờ cũng thích người ta khen ngợi Lê Châu mừng rỡ vô cùng không hiểu tại sao từ khi nàng mới gặp Âu Dương Siêu ở lầu Hoàng Hạc đã có thiện cảm với chàng rồi, bây giờ lại được khen tặng như vậy lại càng khoái chí vô cùng liền cười và nói tiếp:

- Thiếu hiệp võ công được thừa hưởng của Tam Tuyệt xuất thân danh môn xin thiếu hiệp đừng có chê cười.

Hai người chuyện trò với nhau càng vui khiến La Lãnh Phương đứng cạnh đó tức giận đến nổi lửa, liền phất cái khăn huyền chỉ vào mặt Âu Dương Siêu mà nói:

- Âu Dương Siêu thật là danh của Thần Kiếm Trấn Bát Hoang đã bị người làm mất hết phen này ta phải thay vị đại hiệp đã chết ấy mà dạy bảo người một phen mới được.

Nói xong, bà ta đã múa cái khăn huyền xông lại tấn công liền. Âu Dương Siêu nghe thấy bà nói như vậy sầm nét mặt lại đáp:

- Tiên bối muốn dạy bảo tiểu bối có bao giờ tiểu bối dám không tuân đâu, nhưng lời của tiên bối đã nhục nhã đến tiên phụ khiến tiểu bối khó chịu khôn tả.

La Lãnh Phương thấy chàng nói như vậy hơi ngừng tay lại và lớn tiếng hỏi tiếp:

- Nếu người biết nói như vậy thì không nên làm những việc trái với môn hành của cha người.

- Chẳng hay tiểu bối đã làm những việc gì trái với môn hành của tiên phụ?

- Âu Dương Đơn suốt đời làm việc gì cũng chú trọng đến hai chữ tín nghĩa, trái lại người thì luôn bất tín.

- Hừ, xin lỗi tiểu bối không thừa nhận lời nói này của lão tiên bối, thử hỏi tiểu bối đã làm những việc gì bội nghĩa bất tín sao?

- Hừ, thế mà cũng dám mở mồm nói nữa.

Âu Dương Siêu thấy La Lãnh Phương nói như có sự thật vậy chắc thế nào cũng có nguyên nhân gì đây cho nên chàng lại hỏi tiếp:

- Tiên bối có thể vạch rõ được sự thật ấy ra không?

- Chẳng cần gì phải nói xa xôi cả. Cứ ngay việc trước mặt đây cũng đủ chứng minh rồi.

- Việc trước mặt nào?

- Giang Mẫn với người như thế nào ta khỏi cần nói, nhưng người lại không nghĩ gì tới nó trái lại còn làm bạn với kẻ thù.

- Sao lại bảo tiểu bối làm bạn với kẻ thù được.

- Đó chẳng là bội nghĩa là gì? Người hẹn ước với ta sắp hết hạn một tháng rồi mà người vẫn đứng đưng. Như vậy chẳng là quá tín là gì?

- Kỳ hẹn ước một tháng ấy đã hết hạn đâu?

- Bây giờ người còn không đi kiếm Giang Mẫn, chẳng lẽ tới kỳ hạn nó sẽ ở trên trời rơi xuống hay sao?

- Vấn đề này...

- Còn nói năng lời thôi gì nữa? Giáo biện chỉ có lừa dối được mình thôi chứ không thể lừa dối được người đâu.

Âu Dương Siêu không biết trả lời như thế nào cho phải, một lát sau chàng dậm chân xuống đất một cái thật mạnh rồi đáp:

- Lão tiên bối nói rất phải, để tiểu bối hỏi Tống cô nương mấy câu này đã rồi thế nào cũng đi tìm kiếm Mẫn hiền muội ngay, dù Âu Dương Siêu tôi có phải hy sinh tính mạng chẳng nữa, thế nào cũng phải bảo tồn chữ tín ấy.

Lãnh Phương dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng đang định lên tiếng nói mĩa, thì Âu Dương Siêu đã quay mặt lại nói với Lệ Châu rằng:

- Tống cô nương, vừa rồi tiểu sinh hỏi cô nương pho chưởng thức tên là gì tuy không hợp lý chút nào nhưng không phải là tiểu sinh hỏi một cách vô lý đâu.

Lệ Châu không hiểu tại sao lại cau mày lại, hai mắt thất thần mặt rầu rĩ hình như đã có một việc gì không vừa ý vậy. Nàng thủng thảng hỏi:

- Vì lý do gì thế?

Âu Dương Siêu lớn tiếng đáp:

- Pho chưởng pháp của cô nương tiểu sinh rất quen thuộc và cũng ngỡ ngẫm nữa, không hiểu tại sao nên mới hỏi cô nương như vậy.

Lệ Châu nghe nói mặt càng biến sắc thất thanh hỏi:

- Có thật không?

Nàng vừa hỏi xong liền nghĩ thầm:

"Nếu là chưởng pháp thường của võ lâm, có lẽ có hơi liên can với những môn võ mà người đã học, nhưng pho chưởng này của bốn cô nương cũng khác hẳn không phải ai truyền thụ cho mới sáng tác và biến hóa thành, chưa chắc người đã biết rõ được".

Nghĩ tới đó nàng lại vừa cười nói tiếp:

- Có lẽ thiếu hiệp trong lòng nghĩ ngợi cái gì rồi nhất thời hiểu lầm, thiết nghĩ pho chưởng pháp này của tôi tuy không phải là tuyệt học mà cũng không thể nào giống võ công của các phái.

Âu Dương Siêu cướp lời hỏi tiếp:

- Xin hỏi cô nương, pho chưởng pháp này có phải do hai pho võ công hợp thành rồi cải biến ra phải không?

Lệ Châu mặt càng biến sắc người run lấy bấy đôi mắt phượng trợn tròn xoe nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu tỏ vẻ không yên và hỏi lại:

- Thiếu hiệp nói như thế căn cứ vào đâu?

Âu Dương Siêu chắc mình đã đoán trúng lại dồn dập nói tiếp:

- Nếu tiểu sinh đoán không sai chưởng thức này của cô nương do sáu thế khí giới mềm và mười thế khí giới nhẹ phối hợp thành, không biết có đúng hay không?

- Thiếu hiệp...

Lệ Châu thất thanh la lớn một tiếng, người cũng chảy lui về phía sau hơn trượng sắc mặt nhợt nhạt đứng ngẩn người ra nhìn Âu Dương Siêu hoài.

Lãnh Phương nghe thấy hai người nói như vậy liền xen lời vào:

- Sao người không nói thẳng ra đó là căn cứ Toàn Phong bát thức và Ngọc dịch thập nhị thức cải biến ra, hà tất phải nói lằng nhằng, nể mặt y thị mãi làm chi.

Lệ Châu hổ thẹn quá nổi giận, nghe thấy Lãnh Phương nói như thế liền biến sắc mặt bao nhiêu sự tức giận đều đổ dồn vào đầu Lãnh Phương liền giơ tay ra định tấn công mồm thì quát lớn:

- Mụ tú bà kia việc gì đến người, người cũng chỏ mồm vào ta thay đổi hay không thì mặc kệ ta có giỏi thì đỡ một chưởng của ta.

Nàng vừa nói vừa xông lại tới tấn công ngay.

Lãnh Phương có bao giờ bị ai mắng chửi nhục nhã như thế đâu, bà ta cũng tức giận không tả xông lên phản công ngay.

Âu Dương Siêu thấy mình đã nói đúng sự bí mật của nàng nọ rồi, không ngờ hai người lại đấu với nhau, chàng định xông lại ngăn cản, nên cả ba cùng nhảy lên một lúc, người vừa va đụng nhau đã lui cả về phía sau ngay. Người nào cũng lui hơn hai trượng ngơ ngác nhìn nhau tỏ vẻ kinh hoàng...

Bọn Lục Nguyên Thanh bốn người thấy vậy kinh hãi đến ngăn người ra.

Âu Dương Siêu nội công mạnh hơn hết, vì vậy trong lúc ba người vừa va chạm nhau tất nhiên chàng chỉ thấy người hơi rung động thôi chứ không việc gì hết, chàng vội chấp tay chào Lãnh Phương và nói:

- Tiền bối, việc của Giang Mẫn cứ việc giao cho tiểu bối hẹn ước một tháng, hôm nào hẹn ước tiểu bối thể nào cũng không thất tín đâu. Nếu đến lúc đó tiểu bối không đủ sức cứu được Giang Mẫn ra thì mới phiền lão tiền bối cũng chưa muộn.

Lãnh Phương thở hổn hển, sắc mặt nhợt nhạt hai mắt ứa lệ đáp:

- Thôi thôi! La Lãnh Phương này vẫn tự cho mình chưa già ngờ đâu ngày hôm nay...

Nói tới ba ta nhỏ lệ và có vẻ đau đớn không tả.

Âu Dương Siêu rất sợ người ta khóc, nhất là tiếng khóc của đàn bà chàng từ từ tiến lên an ủi tiếp:

- Tiền bối hà tất phải đau lòng như thế.

Lệ Châu thấy vậy bủ môi lạnh lùng nói mỉa rằng:

- Già như vậy cũng khóc, sao không làm nũng đi.

Lãnh Phương lòng đang như bị dao cắt liền chỉ vào mặt Lệ Châu quát hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Người với y thị có liên can gì và có giao tình gì?

Âu Dương Siêu không hiểu vội xua tay đáp:

- Tiểu bối với Tống cô nương mới gặp nhau có một lần trên lầu Hoàng Hạc chứ có liên can gì đâu và cũng không giao tình gì hết.

- Thế không hỏi y thị Giang Mẫn ở đâu?

- Hỏi nàng ta ư?

- Không hỏi y thị còn hỏi ai nữa, đó là người chủ trương bắt cóc Giang Mẫn đấy.

Âu Dương Siêu nghe thấy bà ta nói như vậy mặt liền biến sắc nhảy tới cách Lệ Châu chừng bảy tám thước về mặt bán tín bán nghi hỏi:

- Tống cô nương chuyện đó có thật không?

Lệ Châu còn chưa nguôi cơn giận đáp:

- Phải!

- Hà... hà... hà...

Âu Dương Siêu ngẩng mặt lên trời cười như điên như khùng, tiếng cười của chàng rất lớn khiến những con chim chóc núp ở trên cổ lều cũng phải kinh hoàng mà cất cánh bay ngay. Chàng vừa cười dứt đã sầm nét mặt lại hỏi:

- Tống cô nương đã tới qua Hoàng Sơn phải không à?

- Không!

- Thế cô nương bắt cóc Giang Mẫn ở đâu?

- Ở trên mặt sông tại Giang Hạ phủ.

- Cô nương với Giang Mẫn có thù oán phải không?

- Không có.

- Không thù không oán tại sao cô nương lại bắt cóc cô ta?

Âu Dương Siêu tức giận chịu không nổi sát khí đằng đằng giơ hai cánh tay lên, những khớp xương của chàng kêu lách cách hình như chàng chỉ muốn xé xác Lệ Châu ra mới hả dạ.

-- o O o --